Marcel LUCA
Broambza, omul cavernelor

Broambza, omul cavernelor, ieşi căscând în faţa peşterii pentru a trage o gură din aerul tare, nepoluat, al zorilor istoriei. Ploaia încetase. Soarele se înălţa încet, maiestuos. Stropi mari şi strălucitori alunecau pe verdele crud al ferigilor din faţă la fiecare respiraţie a vântului. Jungla ceţoasă, compactă, care se întindea de la poalele stâncilor până departe, înghiţind orizontul, îşi răspândea cu tot mai multă intensitate efluviile dulceag-înmiresmate ale orhideelor, ale florilor sale ucigaşe. Ţipetele ascuţite ale păsărilor de zi acopereau urletele tot mai rare ale fiarelor nopţii. Broambza îşi strecură unghiile negre sub blana aspră şi sălbatic mirositoare de grizzu ce-i acoperea pieptul năclăit de sudoare şi murdărie şi începu să se scarpine stăruitor, sistematic, gemând de satisfacţie în răstimpuri. Deodată, încremeni. Un freamăt de nelinişte îi străbătu trupul încordat, iar nările se dilatară larg pentru a aspira mirosul de carne friptă ce plutea tot mai distinct peste crestele triste ale stâncilor vineţii. Ca un duh al pietrei, Broambza aluneca în jos neauzit, tălpile sale bătătorite abia atingeau muşchiul albăstrui, rece şi umed. Pătrunse fără ezitare în boschetul cel mai apropiat de ferigi uriaşe, fremătătoare şi, aruncând în lături pietroaiele adunate cu trudă în ajun, avu certitudinea presimţirii care-l copleşise puţin mai înainte: furnici roşii cercetau cu mandibule ascuţite locul în care ascunsese trompa de mamut. Un urlet de furie feroce acoperi preţ de câteva clipe larma păsărilor, iar tălpile de fier ale omului primitiv zdrobiră neştiutoarele furnici ecitone. Stăpânit de o furie fără margini, dar lucid şi agil, Broambza se căţără din nou până la peştera sa, unde îşi cercetă, gâfâind, armele. Lianele flexibile, care fixau un fragment ascuţit de silex pe un lemn lustruit de îndelungată folosinţă, plesniseră în timpul vânătorii de ieri. Rămânea doar ciomagul ghintuit de noduri aproape simetrice. Broambza îl trecu dintr-o palmă într-alta în timp ce slobozi un nou urlet de furie ce se multiplică lugubru dinspre străfundurile negre, necercetate ale peşterii, apoi ieşi iar la lumina zilei şi, strecu-rându-se o vreme printr-un canion îngust, pătrunse pe platoul vecinilor săi din neamul Zdrinindza. Ascuns în dosul unui bolovan uriaş, surpat de torenţii de pe înălţimi, îl văzu pe însuşi Zdrinindza cum tocmai trăgea de pe focul molcom de vreascuri şi muşchi trompa sa de mamut. Femeia Zdrinindza şi cei doi fii stăteau în apropiere, aşteptând cu ochi strălucitori începerea ospăţului. Cu un urlet prelung, Broambza străbătu cei câţiva paşi ce-l despărţeau de prădalnicul său vecin şi, învârtind în forţă ghioaga deasupra capului, izbi cu sete, zdrobind braţul ce se ridică instinctiv spre apărare. Profitând de uluiala şi durerea celorlalţi, Broambza înşfăcă trompa încă fierbinte şi, înfulecând din mers, o luă la goană înapoi. Când găsi timp să întoarcă privirea, îi zări pe vânjoşii băieţi Zdrinindza urmărindu-l cu securile de silex în mâini. Groaza luă locul furiei şi picioarele îl purtară mai sprintene ca niciodată spre grohotişul dinspre răsărit. Coborând în câmpie, alergând pe lângă liziera pădurii virgine, prin mlaştini care se străduiau parcă să-l oprească cu orice preţ, auzea tot mai aproape paşii înfundaţi, mormăiturile şi icnetele sacadate ale celor doi urmăritori. În cele din urmă, spre mijlocul zilei, în faţă apăru nesfârşitul şi impenetrabilul gard viu în care se găsea unica întredeschidere: acolo era salvarea! Prăbuşindu-se la picioarele celui care părea să-l aştepte, Broambza era un ghem de muşchi zvâcnitori şi îndureraţi. Omul îl privi cu milă şi-i spuse: - Pe lângă amenda de zece mii ce-o veţi plăti societăţii noastre de vacanţă, veţi rămâne şi fără slujbă, domnule Broambza! Domnul Zdrinindza este patronul concernului pentru care lucraţi...